

blik werd grootmoeder begraven, dan hielden immers de klokken altijd stil, — net of ze hun adem inhielden, — nu was de stoet op het kerkhof. Arm vadertje.

Toen deed ze haar best aan iets anders te denken. Ze ging naar binnen, kuste Tante, en hielp de kopjes in elkaar zetten.

Nadat de rijtuigen terug waren, en ze naast haar vader aan de koffietafel in de ouderwetsche huiskamer zat, voelde ze afkeer en hekel tegen een paar neven en nichten, die haar zoolang deze bleven niet meer verliet.

Vooraf voor een dikke zwartharige neef met rood gezicht, dom-verwaten, zelfvol-daan en ongevoelig, had ze een onmatigen afkeer, die bijna tot walgens toe steeg. Zij kon het bijna niet verdragen, dat die man nu in grootmoeders kamer zat, zich alles goed liet smaken en alweer grapjes maakte, terwijl zijzelf in den vochtigen killen grond ter ruste gelegd was.

Droomachtig was heel de dag haar verder, en onwezenlijk.

De avond, met haar warmen lampeschijn bracht warmte en troost. De verre familie was vertrokken, en 't gezellige gele licht der

petroleumlamp, dat de kamer in halfschemer liet, en een warme gloed op de gezichten wierp, — en de geurig dampende thee, maakten rustiger en vertrouwelijk. De kleine kring zat dicht om den tafel heen. Vriendelijke woordjes gingen heen en weer, — 't meisje stak haar hand door vaders arm, en lei liefkoozend en bescherming zoekend haar hoofd tegen zijn schouder, haar stoel vlak bij hem geschoven. Stil soesde ze voor zich heen, en luisterde ontspannen toe. 's Avonds in bed echter, in 't warm-zachte bed, lag ze nog lang, met prikkende oogen, in 't donker te kijken, — en naar de halve maantjes in de luiken, waar 't licht van een lantaarn doorschemerde.

Zij, ze lag hier in 't warme bed, en o, — grootmoeder! Lieve, lieve grootmoeder, bij wie ze anders altijd had mogen slapen, achter in haar groote bed, — die lag nu in die donkere kist, koud en eenzaam onder de natte aarde. En zoo erg alleen! Zou grootmoeder nu weten dat ze aan haar dacht.

't Kind wentelde zich om en om, en martelde zich af.

Laat sliep ze eindelijk in.

TWEEËRLEI LEVEN,

DOOR

□ □ NEL CAESAR. □ □

„Ik voel me al een heelen tijd erg down!”

Leo op de hoge kantoorkruk schommelde zijn lange beenen beurtelings in de hoogte, een eind boven den grond.

Jo's gezicht trok zich met moeite tot een lach, die duidelijk haar zenuwachtigheid verried. Om zich een houding te geven, wipte ze haar stoel op de achterpooten naar en van den muur.

„Arme jongen!” trachtte ze te spotten.

„Je onderdanen zijn anders nog al opgewekt. Je zit net als een Leidsche peueraar aan den waterkant. Maar die schommelt niet zoo vervelend!”

„En jij troont net als een marktvrouw achter d'r koekstalletje. Alleen wibbelt die niet zoo gevaarlijk met d'r stoel!”

„Kan ik doen;”k heb een steuntje!”

De stoelleuning bonsde tegen den muur. Jo breidde de armen horizontaal uit op de richel en liet haar hoofd achterover rusten.

Ze keken elkaar aan. Jo's blik, eerlijk willende rechtuit in den zijnen, bleek tot haar angst, niet sterk genoeg. Een ver-